

A kísértő

*Amikor sövényugrató
lábszárán tovaringatódzott
léckerítésük sarkánál
megperdült s a holdfény nagyítója
rám villantotta orra hegyén
az érlelő nyár pecsétcseppjeit
te ingemet derékon megragadva
visszafogtad lóduló vágyamat
s az igazság ezüst-hideg
világosságánál mutattad
vagy húsz távoli esztendőnyire
a kiskacsái közt duplára puffadt
jobbra-balra totyogva dülöngő
és zsémbes szidalmait hápogó
ám még előttem röpködő jövőt
megfordítottad sorsomat kísértő
s kimentettem a fejemet*

Budapest

Rába György

Dörömbölnek

*Robbantgatják a falakat
belakott arcok
testhez simult otthonok
cseréppé omlanak
itt kucorgok fölém boltozódott
éveim alatt
óvóhelyemről láthatatlan
ököl csapkodja vereti
fejem felett
az időrágta megereszkedett
tetőszerkezetet
csontom koccan míg hallgatom
dörömbölnek akár egy ajtón
elvékonyult födelemen
mind súlyosabb esztendők*

• Budapest

Rába György